

УДК 343.985(477)

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ДОПУСТИМОСТІ ДОКАЗІВ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ПРОЦЕСУАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ 2012 р.

А. Павлишин

*Львівський національний університет імені Івана Франка
вул. Університетська, 1, 79000 Львів, Україна*

Досліджено питання допустимості доказів у кримінальному процесі України, яке розглядається з урахуванням положень КПК України 2012 р. У статті розглянуті правила допустимості доказів. Керуючись положеннями нового кодексу, проаналізовано порядок визнання доказів недопустимими. На цій основі виявлено певні недоліки чинного законодавства і запропоновано шляхи їх усунення.

Ключові слова: докази, допустимість доказів, визнання доказів недопустимими.

Питання допустимості доказів належить до однієї з фундаментальних категорій кримінального процесу і доказового права зокрема. Виконання завдань кримінального провадження в цілому і особливо такого з них, як забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду для того, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, ставить особливі вимоги до доказів, на основі яких вони вирішуються. Тому в теорії доказів протягом багатьох років формувалось особливе уявлення про допустимість доказів як гарантію повноти і достовірності зібраних у процесі доказів, законності прийнятих на їхній основі рішень.

Проте ухвалення нового Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2013 року, котрий у своїй основі побудований на дещо іншій моделі процесу, ніж попередній, потребує з позиції сьогодення підійти до аналізу і розуміння цієї фундаментальної категорії.

Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2013 р. на відміну від КПК України 1960 р., формально закріпив поняття допустимості, надавши йому нормативного значення.

Відповідно до ст. 86 КПК України доказ визнається допустимим, якщо він отриманий у порядку, встановленому цим Кодексом.

Тому доходимо висновку, що доказ буде допустимим, якщо він отриманий з дотриманням передбачених у КПК умов (правил, порядку).

Проте закон окремо не виділяє таких умов. Певні роз'яснення з цього приводу дав Верховний Суд України. Зокрема, у п. 19 постанови Пленуму від 1 листопада 1996 р. № 9 зазначено: «Визнання особи винуватою у вчиненні злочину може мати місце лише за умови доведеності її вини. При цьому слід мати на увазі, що згідно зі ст. 62 Конституції обвинувачення не може ґрунтуватись на припущеннях, а також на доказах, одержаних незаконним шляхом. Докази повинні визнаватись такими, що одержані незаконним шляхом, наприклад, тоді, коли їх збирання й закріплення здійснено або з порушенням гарантованих Конституцією України прав людини і громадянина, встановленого кримінально-процесуальним законодавством порядку, або не уповноваженою на це особою чи органом, або за допомогою дій, не передбачених процесуальними нормами» [1].

У літературі з певними уточненнями переважно виділяли такі правила допустимості доказів: законне джерело доказу, законний суб'єкт отримання доказів, законний спосіб (порядок) отримання доказів та закріплення фактичних даних [2, с. 27; 3, с. 67–68; 4, с. 164], а дехто виокремлював ще й дотримання прав і законних інтересів особи [5, с. 44; 6, с. 10].

Однак у новому КПК України зазначені правила набули дещо іншого змісту, ніж той, який в них вкладали за КПК 1960 р. Проаналізуємо їх.

Що стосується законного джерела доказу, то чинний КПК України у ч. 2 ст. 84 наводить вичерпний перелік джерел доказів, а саме: показання, речові докази, документи, висновки експертів. Докази, джерело котрих невідоме (анонімний документ) або отримані з непередбаченого законом джерела (пояснення екстрасенса) є недопустимими. Незважаючи на певну критику з боку окремих вчених [7, с. 3–7; 8, с. 104–105], законодавець пішов шляхом наведення вичерпного переліку джерел доказів, котрий розширеному тлумаченню не підлягає. Зроблено це з тих міркувань, що не можна використовувати як джерела доказів ті, достовірність котрих наукою поки що не доведена (наприклад, висновки екстрасенсів чи ворожок, висновки поліграфа). Однак, як видається, такий підхід не зовсім слушний, оскільки достовірність окремого доказу та його джерела у кожному конкретному випадку повинен оцінювати тільки суд, а не законодавець наперед.

Щодо законного суб'єкта отримання доказів, то КПК України вносить певне непорозуміння у їх визначення. Так зі змісту ч. 1 ст. 84 КПК України, яка визначає поняття доказів, випливає, що отримувати докази можуть лише слідчий, прокурор, слідчий суддя і суд. Зокрема, у ній зазначено, що доказами в кримінальному провадженні є фактичні дані, отримані у передбаченому цим Кодексом порядку, на підставі яких слідчий, прокурор, слідчий суддя і суд встановлюють наявність чи відсутність фактів та обставин, що мають значення для кримінального провадження та підлягають доказуванню.

Водночас у ч. 1 ст. 93 КПК України зазначено, що збирання доказів здійснюється сторонами кримінального провадження і потерпілим. Згідно з п. 19 ст. 3 КПК України до сторін кримінального провадження належать: 1) з боку обвинувачення: слідчий, керівник органу досудового розслідування, прокурор, а також потерпілий, його представник та законний представник у випадках, установлених цим Кодексом; 2) з боку захисту: підозрюваний, обвинувачений (підсудний), засуджений, виправданий, особа, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішується питання про їх застосування, їхні захисники та законні представники. Тут варто однак уточнити, що для кожного конкретного провадження законним суб'єктом одержання доказів буде саме той слідчий чи прокурор, котрі здійснюють відповідне провадження чи за їхнім дорученням інший слідчий чи оперативний працівник або, відповідно, захисник, котрий захищає підозрюваного у цьому провадженні. Загалом це відповідає засаді змагальності кримінального провадження.

З огляду на це необхідно наголосити, що у ст. 84 КПК України не визначено переліку суб'єктів, котрі можуть отримувати (збирати) докази, а визначає суб'єктів, котрі можуть визнавати певні відомості доказами, в тому числі й ті, що отримані як стороною захисту так і стороною обвинувачення, а це є не зовсім логічним і загалом порушує вимоги змагальності. Якщо спиратися на такі вимоги, правом визнавати певні відомості доказами мав би бути наділений винятково слідчий суддя чи суд.

Правило про законний спосіб (порядок) отримання доказів та закріплення фактичних даних полягає у тому, що закон чітко визначає способи одержання

доказів та відповідну процедуру одержання доказів та їх фіксації, хоча окремо для сторони обвинувачення і захисту. Так, відповідно до ст. 93 КПК України, способами збирання доказів для сторони обвинувачення є: 1) проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій; 2) витребування; 3) отримання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службових та фізичних осіб речей, документів, відомостей, висновків експертів, висновків ревізій та актів перевірок; 4) проведення інших процесуальних дій, передбачених цим Кодексом.

Сторона захисту може використовувати практично усі з наведених вище способів збирання доказів за винятком найбільш дієвого, а саме: проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій, які вона має право лише ініціювати перед стороною обвинувачення. Як зазначено в абзаці 2 ч. 3 ст. 93 КПК України, ініціювання стороною захисту, потерпілим проведення слідчих (розшукових) дій відбувається через подання слідчому, прокурору відповідних клопотань, які розглядаються в порядку, передбаченому ст. 220 цього Кодексу. Постанова слідчого, прокурора про відмову в задоволенні клопотання про проведення слідчих (розшукових) дій, негласних слідчих (розшукових) дій може бути оскаржена слідчому судді.

Як самостійний спосіб збирання доказів ч. 4 ст. 93 КПК України називає і їх одержання на території іноземної держави внаслідок здійснення міжнародного співробітництва під час кримінального провадження. Використання інших способів одержання доказів, наприклад, гіпнозу, є недопустимим.

Що стосується процедури одержання доказів, то закон чітко регламентує порядок проведення усіх слідчих (Глава 20 КПК України) та негласних слідчих дій (Глава 21 КПК України) та інших процесуальних дій (тимчасовий доступ до речей і документів (Глава 15 КПК України), тимчасове вилучення майна (Глава 16 КПК України), арешт майна (Глава 17 КПК України) тощо. Наприклад, для проведення обшуку в житлі має бути рішення слідчого судді, обшук проводять у присутності не менше двох понятих тощо.

Законний спосіб закріплення фактичних даних полягає у тому, що результати використання відповідних способів збирання доказів мають бути належно оформлені. Для слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій це полягає у складанні протоколу відповідної дії і додатків до нього з дотриманням відповідних вимог (ст. 103–107 КПК України), для інших процесуальних дій це полягає у їх документуванні з дотриманням загальних вимог, до складання офіційних документів або спеціальних вимог передбачених для відповідних документів (висновків ревізій чи перевірок).

Дотримання прав і законних інтересів особи, як умова допустимості доказів, раніше було розглянуто, головню, як отримання доказів без застосування насильства, обману чи інших незаконних способів.

Однак у ч. 1 ст. 87 КПК України зазначено, що недопустимими є докази, отримані внаслідок суттєвого порушення прав та свобод людини, гарантованих Конституцією та законами України, міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також будь-які інші докази, здобуті завдяки інформації, отриманій внаслідок суттєвого порушення прав та свобод людини.

У ч. 2 цієї ж статті наголошено, що суд зобов'язаний визнати суттєвими порушеннями прав людини і основоположних свобод, зокрема, такі діяння:

1) здійснення процесуальних дій, які потребують попереднього дозволу суду, без такого дозволу або з порушенням його суттєвих умов;

2) отримання доказів внаслідок катування, жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність особи, поводження або погрози застосування такого поводження;

3) порушення права особи на захист;

4) отримання показань чи пояснень від особи, яка не була повідомлена про своє право відмовитися від давання показань та не відповідати на запитання, або їх отримання з порушенням цього права;

5) порушення права на перехресний допит;

6) отримання показань від свідка, який надалі буде визнаний підозрюваним чи обвинуваченим у цьому кримінальному провадженні.

На підставі аналізу цих норм порушення прав людини і основоположних свобод може проявлятися у порушенні порядку проведення слідчих дій (проведення слідчих дій без відповідного дозволу) та окремих прав людини (отримання доказів внаслідок катування).

Наведені положення запозичені з американського доказового права, зокрема правил про недопустимість доказів, котрі не стільки стосуються порушення певної процедури, скільки вміщують певні винятки із загального правила. За загальним правилом в американському кримінальному процесі допустимим є кожен належний доказ, однак законодавством і судовою практикою визначені певні випадки (винятки із загального правила), коли належні докази не можуть бути допустимими [9, с. 5–10]. Так, у правилі 402 Федеральних правил про докази США зазначено: «усі належні докази є допустимими, якщо інше не передбачено Конституцією США, актами Конгресу, цими правилами або приписами Верховного Суду США, винесеними відповідно до його нормотворчої компетенції. Неналежний доказ є недопустимим» [10].

Крім того, у ч. 1 ст. 87 КПК України зафіксоване правило, котре в англосаксонській системі права отримало назву «плодів отруєного дерева» (fruit of the poisonous tree): недопустимими є докази, здобуті завдяки інформації, отриманій внаслідок суттєвого порушення прав та свобод людини [11, с. 12–18; 9, с. 65, 107–108; 12]. Прикладом застосування цього правила може бути така ситуація. Внаслідок проведення обшуку в житлі особи без рішення суду було виявлено порошок білого кольору – за оперативними даними – кокаїн. Після проведення експертизи зазначена інформація підтвердилася. Проте, керуючись правилом плодів отруєного дерева, висновок експертизи (плід) не можна буде використати для підтвердження факту виявлення у певної особи наркотиків, оскільки сам обшук було проведено незаконно (отруєне дерево), а відповідно, і його результати теж недопустимі.

Ще одним прикладом закріплення винятку із загального правила про допустимість доказів на зразок США у КПК України є ст. 88 «Недопустимість доказів та відомостей, які стосуються особи підозрюваного, обвинуваченого». Зокрема, у ч. 1 цієї статті зазначено: «Докази, які стосуються судимостей підозрюваного, обвинуваченого або вчинення ним інших правопорушень, що не є предметом цього кримінального провадження, а також відомості щодо характеру або окремих рис характеру підозрюваного, обвинуваченого є недопустимими на підтвердження винуватості підозрюваного, обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення». У цьому положенні закріплено два винятки. У першому йдеться про те, що вчинення особою раніше хуліганства, що підтверджується вироком, чи дрібного хуліганства (адміністративного правопорушення), яке теж підтверджується рішенням суду, не може бути доказом того, що вона могла вчинити ще одне хуліганство,

провадження про яке розглядається у суді. Друге стосується характеру або окремих рис характеру підозрюваного, обвинуваченого. Зокрема наявність доказів того, що підозрюваний є холериком і дуже агресивно реагує на зауваження щодо нього, не є доказом його вини, наприклад, у нанесенні ударів особі, котра його словесно образила.

Частина 2 ст. 88 КПК України вже містить винятки із наведеного вище правила.

Зокрема, докази та відомості, передбачені частиною першою цієї статті, можуть бути визнані допустимими, якщо:

- 1) сторони погоджуються, щоб ці докази були визнані допустимими;
- 2) вони подаються для доказування того, що підозрюваний, обвинувачений діяв з певним умислом та мотивом або мав можливість, підготовку, обізнаність, потрібні для вчинення ним відповідного кримінального правопорушення, або не міг помилитися щодо обставин, за яких він вчинив відповідне кримінальне правопорушення;
- 3) їх подає сам підозрюваний, обвинувачений;
- 4) підозрюваний, обвинувачений використав подібні докази для дискредитації свідка.

Останній пункт потребує певного роз'яснення. Насамперед у цьому пункті термін «свідок», на зразок американського процесу, вжито у широкому значенні, як будь-яка особа, котру допитують (потерпілий, експерт і власне свідок). Крім того, як зазначає А. П. Бущенко, це правило запозичене з англосаксонської системи кримінального процесу, в якій воно використовується з обережністю і, зазвичай, з метою надати обвинуваченню можливість спростування позиції захисту. Наприклад, якщо обвинувачений у спричиненні тілесних ушкоджень посилається на самозахист або провокацію з боку потерпілого і використовує для цього докази характеру потерпілого на доведення його агресивності, то обвинувачення повинно мати можливість «атакувати» особистість обвинуваченого, щоб довести, наприклад, що він також є агресивною особою і, тим самим, послабити значення агресивності потерпілого у контексті конкретної події [13, с. 233–234].

У частині 3 ст. 88 КПК України передбачено, що докази щодо певної звички або звичайної ділової практики підозрюваного, обвинуваченого є допустимими для доведення того, що певне кримінальне правопорушення узгоджувалося із цією звичкою підозрюваного, обвинуваченого. Прикладом звички може бути звичка підозрюваного їздити на жовте світло світлофора. Прикладом ділової практики може бути те, що на підтвердження халатності підозрюваного можна наводити докази того, що він завжди неналежно виконував покладені на нього обов'язки (запізнювався, неякісно виконував завдання).

Застосовуючи положення ст. 88 КПК України, потрібно пам'ятати, що вони є винятками із загального правила, а згідно з п. 4 ст. 91 КПК України обставини, які характеризують особу обвинуваченого, обтяжують чи пом'якшують покарання підлягають обов'язковому встановленню у кримінальному провадженні. Тому їх встановлювати потрібно. Щоправда, як знову ж таки зазначає А. П. Бущенко, правило неприпустимості інформації про особу підозрюваного, обвинуваченого має обмежене застосування. Такі докази є неприпустимими лише на доведення винуватості, але припустимі для використання з іншою метою: доведення необхідності застосування більш суворого запобіжного заходу, іншого втручання в особисті права і свободи, призначення покарання тощо [13, с. 232].

З викладеного фактично робимо висновок, що найважливішою вимогою допустимості доказів за чинним КПК України є саме дотримання прав і свобод людини під час одержання доказів, а самі вимоги допустимості з гарантії повноти і

достовірності доказової інформації перетворилися, насамперед, на гарантії дотримання прав і свобод людини у кримінальному провадженні.

Як уже було зазначено, порушення правил допустимості доказів під час їх одержання, а також в силу певних винятків, закріплених у ст. 87 та 88 КПК України, має наслідком втрату ними юридичної сили, неможливість їх використання у доказуванні. Зважаючи на вагомість таких наслідків, закон врегулював окремо процедуру визнання доказів недопустимими, хоча й не бездоганно.

Так, у ч. 1 ст. 89 КПК України зазначено, що суд вирішує питання допустимості доказів під час їх оцінки в нарадчій кімнаті під час ухвалення судового рішення. З цієї норми не зовсім зрозуміло, на якому етапі судового провадження вирішується це питання: чи під час постановлення вироку чи ухвали про закриття провадження, чи відразу після постановки питання про визнання доказів недопустимими. За логікою речей питання про визнання доказів недопустимими мало б вирішуватися ще до початку судового розгляду в підготовчому судовому провадженні, та як це є наприклад, у Російській Федерації, для того, щоб унеможливити їх сприйняття суддями, а тим паче присяжними і ще до судового розгляду на цій основі формувати певні висновки, що загалом суперечить засаді змагальності та диспозитивності.

Однак, у ч. 2 цієї статті зазначено, що у разі встановлення очевидної недопустимості доказу під час судового розгляду суд визнає цей доказ недопустимим, що тягне за собою неможливість дослідження такого доказу або припинення його дослідження в судовому засіданні, якщо таке дослідження було розпочате. З неї доходимо до таких висновків.

1. Усі порушення правил допустимості доказів можуть бути очевидними і неочевидними. Які з них є очевидними, а які ні – законодавець не вказує.

У теорії доказів колись тривали дискусії з приводу спроб поділити порушення правил допустимості доказів на види.

Зокрема, на думку В. М. Савицького, будь-яке порушення закону під час збирання доказів повинно вести до визнання їх недопустимими, інакше класифікація порушень на істотні та неістотні призведе до непрямого благословення незначних порушень закону, необхідності ієрархії процесуальних норм за ступенем важливості і поглиблення ерозії законності в кримінальному судочинстві [14, с. 106]. Аналогічної позиції дотримувався і Н. М. Кіпніс [2, с. 83].

Натомість В. В. Золотих та С. В. Некрасов не погоджувалися з цими міркуваннями і ділили такі порушення на дві групи: ті, що безумовно тягнуть за собою втрату доказами юридичної сили, і ті, що не обов'язково ведуть до втрати ними юридичної сили [15, с. 49–50; 5, с. 90].

До порушень першої групи, що повинні категорично тягнути за собою визнання доказів недопустимими (втрату ними юридичної сили), відносились: а) порушення конституційних та інших, закріплених у кримінально-процесуальному законі, прав та інтересів особи під час одержання доказів; б) одержання доказів непроцесуальними діями; в) неправомочним суб'єктом; г) з незаконного джерела. Кожне з цих порушень автоматично вело до визнання доказу недопустимим, оскільки породжувало непереборний сумнів у його достовірності.

Що стосується другої групи порушень, то до них належали порушення, пов'язані з недотриманням установленого законом порядку проведення слідчої чи іншої процесуальної дії та фіксації її перебігу й результатів. Як зазначали Г. М. Міньковський та О. О. Ейсман, питання про допустимість одержаних з такими порушеннями доказів повинно було вирішуватись у кожному конкретному випадку, з урахуванням таких обставин: 1) чи ці порушення спричиняють непере-

борні сумніви щодо повноти і достовірності зібраних таким чином доказів; 2) чи їх можна усунути додатковими слідчими діями або іншими процесуальними засобами [16, с. 245]?

Зокрема, О. О. Зубарев навіть сформулював визначення істотного порушення кримінально-процесуального закону як діяння, котре проявилось в недотриманні норм кримінально-процесуального закону, вчинене суб'єктом кримінально-процесуальних правовідносин у формі дії або бездіяльності, котре порушило принципи кримінального судочинства або породило непереборні сумніви в достовірності отриманих таким чином доказів... [17, с. 64].

Такий поділ має право на існування і сьогодні. Однак, видається, що керуючись положеннями чинного КПК України, очевидною недопустимістю потрібно вважати, передусім, таку недопустимість, котра виникає внаслідок отримання доказів в ході істотного порушення прав та свобод людини, вичерпний перелік котрих наведений у ч. 2 ст. 87 КПК України.

2. Якщо порушення допустимості доказів мають очевидний характер, то питання про визнання їх недопустимими має вирішуватися судом одразу після заявлення сторонами відповідного клопотання з виходом у нарадчу кімнату в ухвалі суду. Це також впливає і з ч. 3 ст. 87 КПК України, в якій зазначено, що докази, передбачені цією статтею (*отримані внаслідок істотного порушення прав та свобод людини – А. П.*), повинні визнаватися судом недопустимими під час будь-якого судового розгляду, крім розгляду, якщо вирішується питання про відповідальність за вчинення зазначеного істотного порушення прав та свобод людини, внаслідок якого такі відомості були отримані.

У протилежному випадку таке питання може вирішуватися уже на завершальному етапі провадження у вирок.

Під час вирішення питання про недопустимість доказів згідно з ч. 3 ст. 89 КПК України сторони кримінального провадження, потерпілий мають право наводити заперечення проти визнання доказів недопустимими чи навпаки доводи про визнання такими, які суд повинен належно оцінити перед прийняттям відповідного рішення. При цьому відповідно до ст. 90 КПК рішення національного суду або міжнародної судової установи, яке набуло законної сили і ним встановлено порушення прав людини і основоположних свобод, гарантованих Конституцією України і міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою Україною, має преюдиціальне значення для суду, який вирішує питання про допустимість доказів (тобто не вимагає повторного дослідження і встановлення ще одним рішенням, а відразу береться до уваги суду).

Значення визнання доказів недопустимими полягає у тому, що відповідно до ч. 2 ст. 86 КПК України недопустимий доказ не може бути використаний для обґрунтування процесуальних рішень ні на досудовому слідстві, ні в суді.

Список використаної літератури

1. Про застосування Конституції України при здійсненні правосуддя : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 1 листопада 1996 р. № 9. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.uapravo.com/hro/text.php?lan=rus&id=15444&id_book=0&id_parent=0&id_vid_res=3
2. *Кипнис Н. М.* Допустимость доказательств в уголовном судопроизводстве / Н. М. Кипнис. – М. : Юристъ, 1995. – 128 с.
3. *Орлов Ю. К.* Проблемы теории доказательств в уголовном процессе / Ю. К. Орлов. – М. : Юристъ, 2009. – 175 с.

4. *Лазарева В. А.* Доказывание в уголовном процессе : учебно-практич. пособ. / В. А. Лазарева. – М. : Высшее образование, 2009. – 344 с.
5. *Некрасов С. В.* Юридическая сила доказательств в уголовном судопроизводстве / С. В. Некрасов. – М. : Экзамен, 2004. – 128 с.
6. *Васяев А. А.* Признание доказательств недопустимыми в ходе судебного следствия в суде первой инстанции в российском уголовном процессе : монография / А. А. Васяев. – М. : Волтерс Клувер, 2010. – 176 с.
7. *Лобойко Л. М.* Реформування кримінально-процесуального законодавства у частині регламентації окремих питань доказування / Л. М. Лобойко // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2011. – № 2 (4). [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2011/n2/111mopd.pdf>
8. *Гмирко В.* Легальне визначення «загального» поняття доказів: чи зберігати у новому КПК / В. Гмирко // Право України. – 2003. – № 11. – С. 101–106.
9. *Щербаков С. В.* Американское уголовное доказательственное право : англо-русский словарь справочник / С. В. Щербаков. – М. : Юрлитинформ, 2010. – 144 с.
10. Federal Rules of Evidence. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.law.cornell.edu/rules/fre>
11. *Глобенко О.* Плоды отравленного дерева / О. Глобенко // Уголовное судопроизводство. – 2006. – № 2. – С. 12–18.
12. *Silverthorne Lumber Co. v. United States*, 251 U.S. 385 (1920). [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://supreme.justia.com/cases/federal/us/251/385/case.html>
13. Науково-практичний коментар до Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 р. / за ред. О. А. Банчука, Р. О. Куйбіди, М. І. Хавронюка. – Х. : Фактор, 2013. – 1072 с.
14. *Савицкий В. М.* Уголовный процесс России на новом витке демократизации / В. М. Савицкий // Государство и право. – 1994. – № 6. – С. 106–109.
15. *Золотых В. В.* Проверка допустимости доказательств в уголовном процессе / В. В. Золотых. – Ростов-на-Дону : Феникс, 1999. – 288 с.
16. Теория доказательств в советском уголовном процессе / под ред. Н. В. Жогина. – М., 1973. – 735 с.
17. *Зубарев А. А.* Институт признания доказательств недопустимыми в уголовном процессе и правовые последствия его применения : монография / А. А. Зубарев. – М. : Юрлитинформ, 2012. – 192 с.

ОТДЕЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ ДОПУСТИМОСТИ ДОКАЗАТЕЛЬСТВ ПО УГОЛОВНОМУ ПРОЦЕССУАЛЬНОМУ КОДЕКСУ УКРАИНЫ 2012 г.

А. Павлишин

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко
ул. Университетская, 1, 79000 Львов, Украина*

Статья касается вопроса допустимости доказательств в уголовном процессе Украины, который исследуется с учетом положений УПК Украины 2012 г. В ней рассмотрены правила допустимости доказательств, исходя из положений нового кодекса, проанализирован порядок признания доказательств недопустимыми. На этой основе выявлены определенные недостатки действующего законодательства и предложены пути их устранения.

Ключевые слова: доказательства, допустимость доказательств, признание доказательств недопустимыми.

**SOME ISSUES OF ADMISSIBILITY OF EVIDENCE UNDER
THE 2012 CRIMINAL PROCEDURE CODE OF UKRAINE*****A. Pavlyshyn****Ivan Franko National University of Lviv
Universytetska Str., 1, UA – 79000 Lviv, Ukraine*

The article deals with the issue of admissibility of evidence in criminal procedure of Ukraine that is considered with regard to the provisions of the CPC of Ukraine of 2012. The author examines the rules of admissibility of evidence, taking into account the provisions of the new Code and analyzes the procedure for finding the evidence as inadmissible. On this basis, certain shortcomings of the current legislation were revealed and the ways of their avoidance are suggested.

Key words: evidence, admissibility of evidence, finding the evidence as inadmissible.

*Стаття: надійшла до редакції 10.04.2013
прийнята до друку 29.04.2013*